

Formanden og Bestyrelsesmedlemmerne, de paa anden Maade ledende i samme Erhverv, skal ikke beskattes. Det 1ste Medlem for 8de Landstingskreds (Dalsgaard), som er et skattet Medlem af det Parti, det ærede Medlem fra Vernelige tilhører, anvendte hele sin ubestridelige Dygtighed paa at give en objektiv Begrundelse af dette Forhold, men det forekom mig, at det helt mislykkedes for ham, og jeg tør tro, at det ikke er ud fra denne objektive Begrundelse af Bestemmelsen, at der opnaaedes et Flertal i det andet Ting for Ændringen. Ændringsforslaget blev vedtaget ved Navneopraab, og man vil deraf se, hvilke Mænd af Venstre og det konservative Folkeparti der stemte for det.

Den Direktør for et stort Dampskibsselskab, som har sit Erhverv her i Hovedstaden, men bor i en af Nabokommunerne, skal efter den nuværende Affattelse af Lovforslaget erhvervsbeskattes, Formanden for samme Dampskibsselskabs Bestyrelse skal ikke erhvervsbeskattes, Direktøren for en stor Bank skal erhvervsbeskattes, et Medlem af Bestyrelsen for denne Bank skal ikke, Direktøren for et stort Handelselskab skal erhvervsbeskattes, Formanden for Bestyrelsen for dette skal ikke, Direktøren for et stort Skibsværft skal erhvervsbeskattes, Formanden eller Bestyrelsesmedlemmet for det skal ikke. De fire forskellige Direktører skal altsaa beskattes, men den Mand, der maaske har samlet alle disse forskellige Bestyrelsesposter, jeg nævnedes, i sin Haand, skal efter Lovforslaget ikke erhvervsbeskattes, skønt han indtager en ledende Stilling ved Erhvervet og er med til at træffe de for Erhvervet afgørende Beslutninger som Formand eller Medlem af Bestyrelsen. Den Ændring, der er vedtaget i Landstinget, betyder, at han, naar han har udøvet denne Erhvervsvirksomhed, kan tage sine navnlig i disse Aar store Tantiører fra Erhvervskommunen med ud i Villakommunen, hvor den maaske hyppigt er Gjenstand for en meget lavere Beskatning end i Erhvervskommunen. Dette kan netop være Begrundelsen for, at Villakommunen er valgt af ham som Opholdskommune.

Loven vil med den i Landstinget vedtagne Ændring faktisk komme til at virke som en direkte Særbegunstigelse af en Gruppe Mænd, som findes i alle store Byer, hvor der er store Erhvervsvirksomheder, og som i disse betydelige Erhvervsvirksomheder opnaar betydelige Tantiører. Det er maaske deres eneste Ind-

tægt foruden deres Indtægt af Formue, men at vedtage en Lov med en saadan Særbegunstigelse for en speciel Kreds af Mænd kan jeg ikke tro, at denne Rigsdag vil være med til, jeg kan i alt Fald ikke være med dertil. Det er tillige en Begunstigelse af en Række Villakommuner Landet rundt, som søger at blive saadanne Kommuner, hvor der intet Erhverv drives, og hvor der derfor ikke vil blive Brug for saadanne kommunale Udgifter, som uvilkaarlig vil fremkomme i Kommuner med mange Erhverv — Kommuner, som altsaa kan udvikle sig til at blive en Slags Luksuskommuner. Lovforslaget, som det er nu, begunstiger Villakommunen og Tantiømenyderen. Dette er det i Landstinget vedtagne Ændringsforslags Indhold, og de skal begunstiges, uden at det er muligt at paavise nogen som helst objektiv Begrundelse derfor. Derfor vil jeg tilraade dette høje Ting at foretage en Ændring i Lovforslaget, saa at det paa dette Punkt og paa det andet Punkt, jeg nævnedes, kan vende tilbage til den Skikkelse, det havde, da det vedtoges ved anden Behandling i Landstinget. Naar det saa paa ny foreligger for det andet høje Ting paa denne Maade — forhaabentlig med enstemmig Tilslutning her nede fra —, haaber jeg, at denne Særbestemmelse ikke paa ny vil blive indsat af det andet Ting.

Jacob Christensen: Det foreliggende Lovforslag er et meget ufyldstgørende Udtryk for de Krav om Ændringer i den gældende kommunale Skatteordning af 1903, der stedse stærkere og stærkere har rejst sig ude i Kommunerne. Disse stadige Krav om Ændringer førte bl. a. til, at der i 1910 blev nedsat en Kommission, den saakaldte kommunale Skattekommission, i hvis Betænkning der findes meget detaljerede Forslag til Ændringer af hele Skatteordningen. Socialdemokratiets Repræsentanter i Kommissionen med delvis Tilslutning baade fra Venstre og Højre stillede saaledes et meget omfattende Forslag om, at Fordelingen af Udgifterne til visse Formaalets Fremme, Skolevæsenet, Forsørgelsesvæsenet, Rets- og Politivæsenet med mere, skulde ændres saaledes, at Staten i langt højere Grad end nu overtog disse Byrder, som det nærmest maa paahvile Samfundet og ikke særlig Kommunerne at bære. Naar man fremsatte Forslag herom, var det bl. a., fordi man erkendte, at det var den eneste Vej, ad hvilken det vilde være muligt at faa en Udgiftsfordeling afpasset efter de enkelte Skatteyderes Evne til at betale Skat.